

Wana jona.

1. Kes ähne wru tui, kui ta ei tekuta.
2. Waga kana rõhk aija.
3. Kull jüädas, küll tu sama kütt.
4. Lend noyem, muna pespen.
5. Sattu narri, wetil lanka.
6. Paaja mindar, panni kaatat.
7. Kuu katot kadajil (kallu). j. murd muil puil.
8. Emä and tiki, ütler tiki, wäärwet and raga ütler raga.

(järgneb)

e kirjutasid teid härra!

Arge pang, milt pahaw, et ma segasid ette murkuid wõpalepi walaste ole. kirjutanud, nagi, müd, küd, müd. j. kune miler, kiel, mid ja peaki kirjutatama, mit on suni ajani müd ei lase müd, nõnda jama olei ma ka walaste kirjutanud tegusena tui ja kolmasandus tegia lõppud: tahad, tahab, näw, näel ja peaki kirjutatama näet, tahat j. m. mina mödlesin ofit oi ja olema kirja keele järele kasda. Tulwihur tahau ma nõute, kui ka tui ist wigade ette haolpanime waallata.

Wanawana
Kirjutanud. Otsiprof. j. j.
a. Kuusikakall.

Olepa kihelkonnast
laotanud Olte Prof. j. j.

Wana juttu.

laotanud 18¹²/₁₈ 29.

1. Kaija poig.

Kes tui tui nui oli öige kaija poig, ni munde tui, kui üdõd ja päiwä magasi ahju kummi pääl. Emä tüliti ja fangel tamäga ega päiw; et ta ommiti midägi äel, kas wai kartalegi kooriopi; tui ja jüädas, et ma munda j. j. j. kirjet kasandest ajasi. Et panni poig emä manitjufelt konaji taheli, et lausju nah jonna wasta, muud kui noyad idisi. Kaija nah möni körd wana nuor abjuargiga pruomi tetta; et tuol müil walt poisi kummi päält maha jua. Ma tuoni nõu oli ajjula. Pois tõmmas kaska krobi ül pääl ja mükki kullil, kui wana emä nähtl üti körd oli emä mõpelt feni taane, walmit taani, ja poifile nah ahju pääl perra wüni. Nõ, küll nie poifile mokka müdõdä oliwat. — Pois lahki kottu jundiga ära lahku. Otki jent wü mätse, kui ütän oliwa nahka pantu, j. j. radas poisi nõudma. Hulle emä, j. j. ommiti, kott ja j. j. magasit ajju olit panni? — Otki muilalt pojani, waster emä, kui mõlt kirjasi! — Otki, kui paljalt enne kojata om waja, j. j. om hää, minä tui nah mõllo ja kirjasi! — Emäl oli ütänõdä ää miel, kui muuldaj, et pois midägi tetta laht, andi pri-